

Hồi thứ mười tám

**TRÌNH GIẢO KIM BA LẦN CẦU NỮ TƯỚNG
ĐÌNH SAN MẤY LƯỢT MẮNG HIỀN THÈ**

Ngày hôm sau, Nhơn Quý cùng chư tướng lên thành quan sát địch tình, chợt thấy quân Liêu đã lập trận từ bao giờ, cờ xí ngập trời, sát khí ngùn ngụt. Nhơn Quý còn đang ngơ ngẩn đứng nhìn thì đạo nhân hôm trước đã xông ra thách thức:

– Nhơn Quý! Ta nghe danh người quá hải chinh Đông lừng lẫy thiên hạ, nay nếu không phá được trận này thì đừng khoe khoang nữa mà mang nhục.

Nhơn Quý nghe vậy cả giận, quay lại hỏi các tướng nhưng chẳng ai dám ra trận trừ Tiết Đình San. Nhơn Quý đành phải bằng lòng, dặn dò con nên cẩn thận, hễ thấy yêu đạo giở tà thuật ra thì phải tránh né ngay. Tiết Đình San tuân lệnh điểm quân xông ra, cùng với yêu đạo đánh nhau một trận. Được chừng mười hiệp, yêu đạo trá bại bỏ chạy vào trong trận. Nhơn Quý thấy vậy kinh hãi vội cho Đậu Nhất Hồ và Tần Hán đuổi theo hỗ trợ nhưng khi ấy yêu đạo đã dùng Thủy hồ lô hóa ra một bể nước mênh mông, nhận chìm bằng hết bọn quân sĩ nên hai tướng cũng khiếp vía kinh hồn, độn thổ mà trở về.

Liễu Kim Hoa và Tiết Kim Liên thấy vậy khóc ngất, lo rằng phen này Đình San không sao tránh khỏi mạng vong. Tiết Kim Liên gạt nước mắt, hậm hực nói:

– Tất cả là do đại huynh tôi bội bạc mà ra, nếu còn Phàn tẩu tẩu thì đâu đến nỗi.

Nhơn Quý nghe nhắc đến Phàn Lê Huê thì thở dài, nhờ Trình Giảo Kim đi cầu một lần nữa. Trình Giảo Kim ngại ngần từ chối khiến Nhơn Quý không biết nói sao, đành than dài:

– Việc nguy cấp đến nơi, chẳng lẽ thiên tuế chịu bó tay hay sao? Nếu vậy thì coi như chinh Tây đã chấm dứt ở đây rồi.

Trình Giảo Kim nghe vậy bất đắc dĩ tuân lệnh, cưỡi ngựa đến Hàn Giang quan, tự nghĩ:

– “Phen này ta không nói dối không xong, phải nói rằng Đình San đã hồi tâm, mời nàng về sum họp thì mới mong thành công.”

Đã có ý như vậy nên Trình Giảo Kim nói với bọn quân sĩ:

– Các người mau vào báo với tiểu thư là Tiết thế tử nhờ ta đến đón về.

Phàn phu nhân nghe vậy rất mừng, hối thúc Phàn Lê Huê sửa soạn đi ngay. Thấy con gái có vẻ ngần ngại, Phàn phu nhân khuyên nên ra tiếp Trình Giảo Kim thì sẽ biết sự thật ra sao. Phàn Lê Huê nghe lời mẹ, ra chào Trình Giảo Kim, nói ngay:

– Tôi biết oan gia chẳng bao giờ hồi tâm chuyển ý đâu, chắc là quân Đường đang gặp gì đó nguy cấp mới nhờ thiên tuế đến cầu cứu phải không?

Trình Giảo Kim nghe vậy giật mình, thầm khen Phàn Lê Huê tinh ý nhưng cố

gắng nói dối cho tròn vở kịch. Phàn phu nhân cũng khuyên con:

– Thiên tuế đã lặn lội đến đây thì con nên vị tình mà đi một chuyến, nếu thế tử vẫn vô tình như trước thì lần sau từ chối cũng chưa muộn.

Phàn Lê Huê bất đắc dĩ phải nghe lời, dẫn quân theo đường tắt đến Chu Tước quan. Con đường này rất hiểm trở, có nhiều núi cao nên thảo khấu chiếm làm sào huyệt khá nhiều. Phàn Lê Huê đang đi, chợt có tiếng pháo nổ vang rồi một nam tử tuổi còn khá trẻ xông ra đòi tiền mãi lộ. Phàn Lê Huê đang lúc vội vàng, tức quá mắng ngay:

– Người chỉ đáng làm con ta, sao đòi tiền mãi lộ.

Tiểu tướng kia cười ngất, đáp:

– Được lắm! Nếu người đánh bại thì ta sửa soạn gọi người là nghĩa mẫu, bằng không thì phải theo ta lên núi làm vợ chồng.

Phàn Lê Huê nghe vậy vừa hổ thẹn vừa tức giận, múa song đao chém luôn. Hai người giao đấu được mấy hiệp thì tiểu tướng kia đuối tay, vội vàng quay ngựa bỏ chạy. Phàn Lê Huê tức tốc đuổi theo, từ phía sau vói tay nắm cổ tiểu tướng vật xuống đất, hô quân trói lại. Phàn Lê Huê cười gằn hỏi:

– Vừa rồi người nói những gì? Bây giờ có giữ được không?

Thật ra Phàn Lê Huê chỉ hỏi cho bõ tức vậy thôi, chẳng ngờ tiểu tướng kia rất khảng khái, gật đầu nói:

– Tôi đã hứa thì sẽ theo lời, bằng lòng nhận làm nghĩa mẫu.

Nói xong, tiểu tướng kia quỳ xuống lạy bốn cái, xin được hỏi tính danh. Khi biết Phàn Lê Huê đang dẫn binh tướng đi đánh quân Liêu, tiểu tướng liền cho biết mình tên là Tiết Ứng Luân, cháu bốn đời của Tiết Cử, cũng là người Trung Nguyên lưu lạc đến đây, xin theo hầu dưới trướng Phàn Lê Huê lập công chuộc tội. Phàn Lê Huê vốn không câu nệ, bằng lòng gọi Tiết Ứng Luân bằng con, phong cho làm tiên phong, dẫn quân cấp tốc kéo đi.

Nhơn Quý thấy Trình Giảo Kim chưa về mà quân cứu viện đã tới thì rất mừng, sai con gái và hai con dâu ra đón tiếp. Nhân dịp ấy Phàn Lê Huê cho Tiết Ứng Luân vào ra mắt tổ phụ, thuật lại đầu đuôi việc nhận nghĩa tử. Không thấy Đình San ra đón mình, Phàn Lê Huê hỏi ngay:

– Chẳng hay quan gia đâu rồi, tôi muốn hỏi xem chàng đã hồi tâm thật chưa hay chỉ nói chơi ngoài miệng mà thôi.

Bất đắc dĩ Kim Liên phải nói thật Đình San hiện giờ đang bị hãm trong trận của yêu đạo. Phàn Lê Huê nghe vậy cúi mặt không nói. Nhơn Quý sợ Phàn Lê Huê bỏ về nên hết lời khuyên bảo, dù Đình San có tệ bạc đâu mình vẫn nhận làm dâu con trong nhà.

Phàn Lê Huê còn dửng dăng chưa biết tính sao thì chợt có quân sĩ vào báo yêu đạo lại đến khiêu chiến, mắng chửi nhiều lời vô lễ. Nhơn Quý nghe vậy tức giận nói

với Lê Huê:

– Tên yêu đạo này thật khinh người quá lắm. Nay con đừng nghĩ gì đến tên súc sinh đó, cứ ra đánh cho hắn một trận biết mặt.

Phàn Lê Huê không sao từ chối được, đành cưỡi ngựa ra trước trận xem thử, biết ngay yêu đạo dùng Thủy hồ lô lấy nước biển bắc đổ vào trận, nếu Đình San không có áo kỵ nước lửa thì đã toi mạng lâu rồi. Nhon Quý thấy Phàn Lê Huê bằng lòng thì cả mừng, lập tức giao ấn soái cho tùy quyền điều động. Phàn Lê Huê xin nhận, lập tức thăng trưởng phân phó công việc sai Đậu Tiên Đồng, Kim Định và Kim Liên dẫn ba đạo quân chặn ba hướng; Tần Hán và Đậu Nhất Hồ dẫn quân chặn hai bên đông tây; Tiết Ứng Luân cầm Thủy tinh đồ cùng mình vào trận. Các tướng lệnh thì lui ra sửa soạn thi hành.

Ba nữ tướng vào trận trước, vừa qua khỏi cửa trận thì có tiếng sấm sét vang trời rồi một đạo hào quang từ trên cao chiếu xuống biến thành biển nước mênh mông, không sao tiến nổi. Khi ấy yêu đạo xuất hiện, cùng với ba nữ tướng giao tranh kịch liệt. Được mấy hiệp, yêu đạo lén lấy Hỏa hồ lô thả quạ lửa ra khiến ba nữ tướng thấy kinh hồn vía, quay ngựa bỏ chạy.

Tiết Ứng Luân nổi giận múa đao tiến vào, khi thấy nước dâng tới thì liền lấy Thủy Tinh đồ quăng ra, bao nhiêu nước biển đều bị thu sạch. Yêu đạo thất kinh hồn vía, vội mở Hỏa hồ lô thả quạ lửa ra. May sao khi ấy Phàn Lê Huê vừa kịp đến nơi, dùng Càn Khôn quyền quăng lên đánh chết hết bọn quạ lửa.

Yêu đạo này vốn cả đời mới tu luyện được hai bảo bối Thủy, Hỏa hồ lô, bây giờ bị mất hết thì tức giận vô cùng, nghiêng răng xông vào đánh với Phàn Lê Huê. Được một lúc, Tiết Ứng Luân, Tần Hán và Đậu Nhất Hồ lần lượt xông vào trợ chiến khiến yêu đạo không địch nổi, toan vọt người chạy trốn. Phàn Lê Huê nhanh tay lấy Đả Thần tiên quất một cái trúng vai khiến yêu đạo rơi xuống đất hiện nguyên hình là con Nguyệt long. Tuy bị thương nhưng nguyệt long vẫn còn cố chui xuống đất trốn chạy, bị Đậu Nhất Hồ độn thổ đuổi theo ban cho một cơn, đau quá nên phải trồi lên mặt đất.

Phàn Lê Huê chờ sẵn, lập tức chém một đao chặt nguyệt long thành hai khúc. Quân Liêu thấy chủ tướng tử trận thì chẳng còn hồn vía nào nữa, thi nhau bỏ chạy tán loạn. Phàn Lê Huê ung dung tiến vào giữa trận, đốt một đạo bùa. Tức thì sấm sét nổi lên vang trời, Tiết Đình San giật mình tỉnh lại, được các tướng phò về thành.

Nhon Quý thấy trận đã phá xong mừng rỡ vô cùng, truyền quân tướng kéo thẳng vào trong ải. Sau khi kiểm điểm xong, Nhon Quý gọi vào trong trướng chỉ mặt mắng:

– Súc sinh! Người bị nguyệt long hãm tại trận, nếu không có vợ người đến cứu thì còn tính mạng đâu nữa để ngang ngạnh, sao không quỳ xuống tạ lỗi cho mau.

Cùng lúc ấy Tiết Kim Liên, Đậu Tiên Đồng và Kim Định chạy đến, khuyên giải Đình San kể nói với Phàn Lê Huê nên Đình San chẳng thể trái lời, gượng quỳ xuống xin lỗi Phàn Lê Huê. Thấy chồng quỳ, Phàn Lê Huê chẳng dám nhận tội quỳ xuống

đáp lễ. Nhon Quý thấy vậy mừng rỡ khôn xiết, sai quân treo đèn kết hoa, chỉ chờ mai nhân là Trình Giảo Kim về tối sẽ tiến hành làm lễ động phòng hoa chúc.

Đêm hôm ấy Đình San ngủ ở phòng Kim Định, biết vợ mình đã hoài thai thì rất mừng rỡ, vì thế giận hờn cũng tiêu tán một phần. Ngày hôm sau, Trình Giảo Kim về đến, biết mọi việc ổn thỏa thì cười lớn, tíu tít chạy đi chạy lo việc bày biện bàn ghế. Tiết Đình San thấy ai nấy đều vui mừng thì không dám bướng bỉnh như trước, cùng Phàn Lê Huê bái lạy trời đất, cha mẹ, mai nhân rồi giao bái với Phàn Lê Huê. Ai nấy đều hoan hỉ khôn xiết.

Chợt Tiết Ứng Luân bước ra xin được bái lạy nghĩa phụ. Đình San nhìn thấy Tiết Ứng Luân diện mạo thanh tú, tướng mạo đường đường sức lực tràn đầy thì sinh nghi ngờ, tự nghĩ:

– “Trước kia nữ tặc thấy ta dung mạo tuấn tú thì giết cha chém anh để kết hôn cho bằng được. Sau này bị ta xua đuổi thì có lẽ tư tình với tên này, lấy danh nghĩa mẹ con lừa dối ta đây. Cả hai đều là hạng dâm loạn thì còn để làm chi cho chặt đất.”

Nghĩ vậy nên Tiết Đình San bất ngờ đứng dậy chỉ mặt Phàn Lê Huê mắng lớn:

– Tiện tù! Người và hấn bằng tuổi nhau thì liêm sỉ để đâu mà gọi mẹ con? Người tham dâm hiếu sắc vậy mà còn dám ngồi đây làm nhục gia phong nhà họ Tiết hay sao?

Lần này Phàn Lê Huê vừa nhục vừa tức, uất ức đến mức ngã lăn ra bất tỉnh tại chỗ. Đâu Tiên Đồng, Kim Định và Tiết Kim Liên vội xúm lại săn sóc, còn Đình San chẳng để ý gì đến, quát gọi quân sĩ mang Tiết Ứng Luân ra ngoài chém đầu tức khắc.